ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce T. N. V., zastoupeného Mgr. Miloslavem Půbalem, advokátem ve Vimperku, 1. máje 116, 385 01 Vimperk, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2003, čj. OAM-1205/LE-04-VL-02-2003, o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2004, čj. 5 Az 203/2003-22,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

IV. Žalobci se vrací částka 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 11. 2003, čj. OAM-1205/LE-04-VL-02-2003, nebyl žalobci neudělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Žalovaný současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze; proti výroku o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu ničeho nenamítal; tvrdil ale, že mu měl být udělen azyl podle § 13, příp. § 14 zákona o azylu, neboť má v České republice bratra, v jehož blízkosti chce žít. Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 10. 3. 2004, čj. 5 Az 203/2003-22, zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nesplnil ani výchozí podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona azylu – netvrdil ani neprokázal, že by jeho bratru byl udělen azyl, a navíc jeho bratr ani

rodinným příslušníkem ve smyslu citovaného ustanovení není. K humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu pak uvedl, že na jeho udělení není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele soud nepřezkoumává. Žalobce konečně ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné neuvedl.

Rozsudek Městského soudu v Praze žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl dne 22. 3. 2004 kasační stížností; tvrdil, že zastává jiné politické názory, než které všeobecně panují ve Vietnamu, a z toho důvodu se na něho pohlíží jinak než jako na osoby s režimem sympatizující. Je osobou, pro jejíž normální život není v zemi původu místo. Z těchto důvodů chtěl v České republice bydlet se svým bratrem. Stěžovatel se domnívá, že nebude-li mu udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, mohl by mu být udělen azyl podle § 14 tohoto zákona, neboť tu jsou okolnosti hodné zvláštního zřetele. V doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 4. 2004 stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně (§ 56 odst. 2 s. ř. s.) a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj. tehdy, pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud pak přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není nedůvodná.

Hovoří-li stěžovatel v kasační stížnosti o svých v zemi původu nepohodlných politických názorech, pak jde o tvrzení, které stěžovatel v řízení před krajským soudem neuváděl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o nové skutkové tvrzení, které stěžovatel uplatnil až poté, co byl vydán napadený rozsudek Městského soudu v Praze. K takové skutečnosti Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel dále brojil proti neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Podle dovolaného ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, aniž bude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. S charakterem tohoto ustanovení, které je *kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení,* se Nejvyšší správní soud podrobně vypořádal v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004-72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS, na který se pro stručnost odkazuje.

Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalovaný možnost udělení humanitárního azylu vážil, po posouzení osobní situace žalobce a poměrů v jeho zemi původu však žalobci humanitární azyl neudělil.

Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je vydáváno ve sféře volného uvážení příslušného správního orgánu. Kontrola zákonnosti takového rozhodnutí se proto může odehrát jen v rovině přezkumu dodržení procesních práv žalobce a kontrole toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito; takové rozhodnutí soud tedy přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jestliže správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, a sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména pokud sám stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ani neuváděl. Touha žít v České republice společně s bratrem, která byla v žalobním a kasačním řízení tvrzena jako jediný důvod pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, příp. humanitárního azylu, nevzbuzuje pochybnost o tom, že správní uvážení žalovaného, které vyústilo rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a takový úsudek byly zjištěny řádným procesním postupem.

Městský soud v Praze se tedy nedopustil pochybení, jestliže nepřezkoumal správní uvážení co do posuzování případu hodného zvláštního zřetele. Stížní námitka je tedy nedůvodná. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Stěžovatel při podání zaplatil v kolcích soudní poplatek ve výši 3000 Kč. Je však od placení soudních poplatků osobně osvobozen [§ 11 odst. 2 písm. ch) zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a toto osvobození se vztahuje i na

řízení o kasační stížnosti [odst. 3 písm. f) téhož ustanovení]. Protože tedy stěžovatel nebyl k zaplacení poplatku povinen, zaplacenou částku mu soud vrátil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. února 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu